

Minnesteckning över Broder Bengt Belfrage, KCLJ

För medlemmarna i Storprioratet Sverige av S:t Lazarusorden

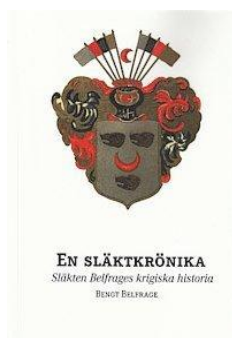

Det är med vemod och tacksamhet vi minns vår ordensbroder Bengt Belfrage, som avled den 8 mars 2026 i en ålder av 95 år. Med hans bortgång har S:t Lazarusorden i Sverige förlorat sin äldste medlem i Storprioratet och en broder vars liv präglades av musik, bildning, kamratskap och en varm mänsklighet.

Bengt föddes den 10 maj 1930 i Söderhamn som son till läkaren John Belfrage och Ingeborg Belfrage, född Edqvist. Han växte upp i ett hem där bildning och kultur stod högt, något som kom att prägla hela hans liv. Redan tidigt visade han en stor musikalisk begåvning. Efter studier vid Kungliga Musikhögskolan i Stockholm tog Bengts musikerbana snabbt fart. År 1953 engagerades han vid Stockholmsoperan, och hans konstnärliga skicklighet på valthorn gjorde honom snart till en internationellt efterfrågad musiker. Mellan 1962 och 1964 var han solohornist hos Berlinerfilharmonikerna, en av världens mest prestigefyllda orkestrar. Han kom även att verka som solohornist både i Hovkapellet och i Berlinfilharmonin, där hans musikaliska känsla gjorde starkt intryck. Vid sidan av sitt orkesterliv ägnade Bengt sig åt pedagogiken. Han var lektor och senare professor vid Kungliga Musikhögskolan, där han utbildade generationer av hornister och bidrog till att stärka den svenska blåstraditionen. Hans betydelse för svenskt musikliv uppmärksammades när han invaldes som ledamot av Kungliga Musikaliska Akademien.

Bengt var även verksam i ordenslivet. Han var Johanniterriddare, Frimurare och en trogen medlem av S:t Lazarusorden i Sverige, där han under många år var en uppskattad broder. När nya medlemmar trädde in i Orden möttes de ofta av hans vänlighet, humor – ofta lite skämtsamt retsam - och hans naturliga sätt att skapa gemenskap.

Trots sitt adliga ursprung bar Bengt sitt namn med en naturlig anspråkslöshet. Han var chosefri och varm i sitt sätt, men samtidigt stolt över sin släkts historia. Familjen Belfrage härstammar från Skottland, och slakten kom till Sverige 1624. Adelskapet erkändes i Sverige under Karl XI:s tid, något Bengt, med stora kunskaper i historia, gärna berättade om och om familjens bidrag till det historiska Sverige, vilket han t.o.m. skrev om.

För många av oss kommer minnet av Bengt också att vara förknippat med hans sällskaplighet och berättarglädje. Vid kaffebord och samkväm kunde han med stor inlevelse dela historier från sitt rika liv. Han berättade bland annat om sina upplevelser i Tyskland efter andra världskriget, och om de märkliga möten och intryck han gjort under sin internationella musikerkarriär. Musiken fanns alltid nära honom. Han kunde lika gärna spela vackert på sitt valthorn som att med humor och uppfinningsrikedom frambringa toner ur en köksträtt med en plastslang som munstycke – till allas förvåning ofta med ett överraskande vackert resultat.

Under sina sista år försvagades Bengts hälsa. Från sin bostad på Reimersholme på Södermalm flyttade han i februari till ett äldreboende i Ågesta söder om Stockholm. Där var hans rum enkelt möblerat, men i fönstret stod många fotografier av barn och barnbarn, ett tydligt tecken på den betydelse familjen hade i hans liv.

Vid mitt enda besök hos honom på äldreboendet i Ågesta delades en stund över ett glas Mackmyra whisky, något Bengt alltid uppskattade – även om han denna gång önskade mer vatten i glaset än förr. Trots sviktande minne och krafter kunde samtalet ännu röra sig kring frimurarorden, Lazarusorden och gamla ordensvänner, vilka han fortfarande mindes. Med samma generositet som alltid ville han till och med bjuda personalen på whisky – ett erbjudande som vänligt avböjdes men vittnade om hans självklara gentlemannaskap. Jag föreslog att vi skulle fotografera oss tillsammans, men Bengt avböjde, vilket i efterhand framstår som klokt, då vi hellre minns Bengt oklanderligt klädd i kavaj och slips, eller iklädd sin frack med lektorskrage i sammet. Efter en stund blev han trött och bad att få vila.

Tre dagar senare gick Bengt stilla bort, söndagen den 8 mars. Bengt efterlämnar dottern Anne med familj och barnbarn, som var honom mycket nära. Vi minns honom som en musiker av internationell rang, en lärd och bildad man, en ordensbroder och en vän – men framför allt som en människa med humor, värme och generositet. Må hans minne leva kvar i tacksamhet inom S:t Lazarusorden, bland hans vänner och inom den svenska musikvärlden. Bengt är nu ännu en broder som förankrar oss och vår Orden i tidigare generationer.

Atavis et Armis

Lars Vigerland